

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVIII.

V Ljubljani, 3. vel. travna 1895.

List 18.

Kitica cvetic.

Na grob † župnika Val. Sežuna

vsadil M. P.

(Dalje.)

Vero, upanje in ljubezen je pustil božji ženin odhajajoč v nebesa svoji zaročenki nevesti Cerkvi in vsem svojim vernim dušam kot tri mile cvetice spominčice: naj jih ohranijo in goje: „To kar imate, ohranite, dokler ne pridem.“ (Razod. 2, 25.) Kristusova zaročenka mora živeti še hude dneve na zemlji in pričakovati zopetnega prihoda božjega ženina med mnogimi bridkostimi: „Mnogi so moji vzdih in je serce moje togujoče.“ (Jer. žalost. 1, 22.) Saj je vojskovanje človeško in zlasti kerščansko življenje na zemlji. Pozemsko življenje je kakor pozna jesen nestanovitno in megleno in oblačno in viharo in pusto samotno. Vera, upanje, ljubezen pa so tiste tri plemenite cvetice, ki v tej pozni jeseni, v pozemskem življenju, lepo cvetoče v zimi in ledu, in družijo in sklepajo z večno pomladjo, z nadzemskim življenjem. Hudo je to pozemsko življenje. Pa kmalu mine. Kmalu pride večno zelena pomlad. Kmalu pride božji ženin po svojo nevesto, po verno dušo: „Glej, kmalu pridem.“ (Raz. 2, 11.) Pride pa s plačilom za junaško in stanovitno dušo kerščansko: „Glej, pridem berž, in moje plačilo je z menoj.“ (Raz. 22, 12.) Plačilo to je pa sprelepo: „Božji ženin bo dal svoji izvoljeni duši samega sebe v jed: „Premagalcu bom dal jesti od drevesa življenja, katero je v raju mojega Boga“ (Raz. 2, 7); dal jej bo rešitev vsega zla: „Kdor premaga, ne bo poškodovan od druge smerti“ (Raz. 2, 11); dal jej bo popolno uživanje Boga: „Premagalcu bom dal skrite mane“ (Raz. 2, 17); dal jej bo popolno spoznanje: „Kdor premaga, mu bom dal zgodnjo danico“ (Raz. 2, 28); dal jej bo nebeška oblačila, svetlobo in povelicanje telesa: „Kdor premaga, mu bom dal sedeti z menoj na mojem sedežu.“ (Raz. 3, 21.) S takim plačilom bo prišel božji ženin po svojo nevesto, Cerkve in vsako verno dušo in jo bo peljal v nebesa in tam slavil ž njo poroko in ženitninsko večerjo. Videl je

sveti Janez to poroko v skrivnem razodenju in opisal: „In sem slišal glas velik kakor velike množice, in kakor šum veliko veliko voda, in kakor bobnenje velikih gromov reči: Aleluja, ker kraljuje Gospod naš vsegamogočni Bog! Veselimo in radujmo se in dajmo mu čast, ker je prišla ženitnina Jagnjetova in se je njegova nevesta pripravila. In dano jej je bilo, da se je oblekla v svetlo in belo tančico, tančica je namreč opravičenje svetnikov. In mi je rekel: Zapiši: Blagor jim, kateri so poklicani na ženitnino večerjo Jagnjetovo.“ (Razod. 19, 6.) Da, blagor jim! Blagor vsaki duši kerščanski, ki se vredno pripravi na tem svetu kakor se spristuje nevesti božjega ženina in hrani skerbno tega ženina cvetice spominčice: vero in nado in ljubezen. Blagor človeku, ki s temi cveticami v sercu potuje po tem svetu, v tej jeseni pozemskega življenja. V pozni jeseni in zimi vzdihuje stvarstvo. Pa iz jeseni in zime se rodi pomlad: zapišejo tople sapice in prisine vroče solnce in zapojejo ptičice: vstani bedna stvar, vstani priroda: minila je zima, dež in mraz je nehal, cvetlice so se prikazale v deželi. V pozni jeseni in zimi pozemskega življenja vzdihuje in stoka mnoga tudi verna kerščanska duša. Pa vera jo vodi in upanje tolaži in ljubezen krepi. To so tri mile cvetice, ki bohotno rastejo v pozemskem življenju in je slade in družijo z večno pomladjo. Iz jeseni in zime tega življenja se bo rodila za verno dušo pomlad, večno zelena, večno cvetoča. Prišel bo božji ženin po svojo izvoljenko in dejal: „Vstani, hiti, moja prijateljica, moja golobica, moja zala, in pridi. Ker zima je že minila, dež je jenjal in prešel, cvetlice so se prikazale v naši deželi.“ (Vis. Pes. 2, 10.) In vstala in hitela bo duša Jezusu v naročje: združila se bo s Kristusom v večnem gledanju in uživanju in ljubezni...

Pusta bi bila jesen pozemskega življenja brez cvetic krasotic. Kristijanu ni pusta: sladijo in krasijo mu to jesen sprelepe cvetice, ki ostanejo v zimi in ledu sveže ko spomladi in po letu: „Ostanejo vera, upanje, ljubezen, to troje; nar večji pa med temi je ljubezen.“ (I. Kor. 13, 13.)

* * *

Te cvetice sem vsadil na Vaš grob, velečastiti gospod župnik. Saj so bile Vaše ljubljenske v jeseni Vašega pozemskega življenja: skerbno ste jih hranili in gojili, dokler ni prišel On, kateri Vam jih je pustil v skerbno rejo in gojitev. (Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (Rim in kerščanski socijalci). Nektere tedne, kakor piše „Reichspost“ 25. aprila, so pisarili liberalni listi, kako bodo sv. Oče dali pisanje zoper avstrijske kerščanske socijalce. Med temi je posebno judinja „N. Fr. Presse“ vedela dosti govoriti. „Reichspost“ jim je vedno pravila, da „ta je bosa.“ ker iz zanesljivih poročil vé, da kaj tacega od sv. očeta ni pričakovati, in da avstrijsko ljudstvo ima naj terdnejši vzrok, biti hvaležno sv. očetu za njihovo blagovoljnost do kerščanskih socijalcev.

Tako počenjanje nam pojasnuje, kako se velikrat zgodovina dela. Koliko papežev so judovske in frimasonske knjižure krivčile naj gerših pregréh, ktere laži so bile povzete v „konverzacijske lexic“ in potem v zgodovino, dostikrat tudi katoliških pisateljev. Pa kaj čemo? Jud dela po izgledu svojih očetov, farizejev. Sin Božji, kakor beremo v popisovanji sv. ev. Janeza, je Pilatu naravnost rekel, da Njegovo kraljestvo ni od tega sveta; vender so Ga farizeji ovajali, da se dela cesarja, kralja, ter ljudi po vsi deželi k rogovilstvu podžiga; — in vsled tega je bil Nedolžni k smerti obsojen in križan!

To premišljevanje mi je zbudilo misel, kako je celo gerda laž o papežu Marcelinu bila prišla v zgodovino in je popravljena še le v najposlednjšem času. Nevoljni so bili namreč nanj, češ, da je vse preveč prizanašljiv in usmiljen do taci, ki so padli v malikovanje, in to je bil vzrok, da se je razširilo obrekovanje, da tudi on je malikom kadilo trosil. (Gl. 2. noct. 26. apr. fol. nov.)

Tako se velikrat zgodovina dela. Videl sem nesramen roman, ko je moža, kterege je vesoljni svet poznal angeljca nedolžnosti, namreč Pija IX tako nesramno mazal in gerdil, da bi satan sam skoro ne mogel gerje in bolj potuhnjeno in lisičje obrekovati. Od tistega časa se mi še bolj gnjusi vsakteri, ki zoper papeža, škofa ali sploh duhovne nesramno govori. Kdor to počenja, je ali sam umazan pujs, ali pa zapeljan revež, ki drugim verjame, kar lažejo in ostudno kvasijo.

Vpr. šanja pri farnem konkursu v Ljubljani dne 30. aprila, 1. in 2. maja 1895.

I. E Theologia Dogmatica.

1.) Quenam est erigo mali, et quanam malorum ratio in Theodicea?

2.) Purgatorium esse demonstratur.

Dr. Kulavic.

II. E Theologia Morali.

1.) Quid est jejunium ecclesiasticum, qualis ejusdem obligatio, et quanam causae ab eo exusantes?

2.) Data definitione ac divisione juramenti exponantur conditiones, tum ad juramenti essentiam, tum ad ejus liceitatem requisitae. Dr. Klofutar.

III. Ex Jure Canonico.

1.) In petendis dispensationibus super impedi-

mentis matrimonio ineundo abstantibus quid est attendendum? quatenus forma servanda in foro ecclesiastico et civili?

2.) Quibus personis deneganda est sepultura ecclesiastica? An ecclesia catholica eapropter inhumanitatis arguenda? Prof. Smekar.

IV. E Theologia Pastoralis.

1.) Katerim spovedencem je sv. odveza odložiti? Za kako dolgo?

2.) Ali naj dušni pastir porablja svoje državljanske pravice ob času volitev za razne ljudske zastope? Kako se mu je pri tem kot katoliškemu duhovniku vesti?

3.) Kaj so farne matice? Katera so splošna pravila za njih spisovanje? Prof. Zupančič.

V. Ex Exegesi biblica.

Fiat lingua vernacula exegetico-homiletica expositio pericoparum Epistolae et Evangelii, quae leguntur Dominica III. p Pent., nimirum Ep. I. Petri V, 6—11, atque Ev. s. Lucae XV, 1—10.

Dr. Klofutar.

VI. Catechesis.

Učencem ljudske šole je vpraševaje razložiti resnico: Bog je neskončno pravičen.

Prof. Zupančič.

Iz Šent-Vida nad Ljubljano. (Potres. Šmarnice.) Kar ne moremo se znebiti strahu preteklih žalostnih dni, kajti novi potresi, kakoršen je bil 30. apr. po noči ob 3/2 nas zopet in zopet opominjajo, da še nismo prav čisto iz nevarnosti. Mnogi naših se še ne upajo v sobi ali v hiši prenočevati.

Obljube, katere smo v veliki nevarnosti storili, smo večinoma že izpolnili. Šli smo namreč v velikih procesijah, kajti pridružili so se nam tudi naši Šišenci in Kosesčani, katerih navadno ni pri nas — v Stanežice k sv. Jakobu — potem na Dobrovo in ta ponedeljek k Mariji-Pomagaj na Brezje. Ko smo pri ti poslednji stopili na Otočah iz železniškega voza, sklenili smo se z veliko procesijo, ki je prišla z enakim namenom iz Smednika s svojim križem in dom. g župnikom. Po poti je vse molilo in prepevalo proseč Mater Božjo pomoči v sedanji stiski potresih. Gosp. župnik iz Mošenj, šentvidski rojak, oskerbeli so nam slovesni sprejem v lepo romarsko cerkev, za kar jim bodi hvala izrečena! Železniški sprevodnik mi je pravil, da nas je bilo obojih (iz Šentvida in Slednika) nad 800.

V veliki stiski občudovati je res bogato darežljivost naših župljanov. Oseba, kateri je vedno velika skerb olepšavati domačo farno cerkev, darovala je o ti priliki 600 gld. za popravo njeno. Bog ji stoterno poverni ljubezen, katero goji za lepoto hiše Božje! Druga oseba stisnila mi je v roke v enak namen 50 gld., želeča, da njeno ime ostane skrito pred svetom, kakor ono perve darovateljice. Les za podpore precej poškodovane farne cerkve darovali so hišni posestniki že nad 20 lepih smerek ter jih speljali brezplačno k cerkvi.

Mili Bog nas usliši in poverni na priprošnjo mogočne Device Marije dobrotnikom vse njih lepe darove!

Tako smo stopili v cvetlični, nam zaradi Šmarnice tako ljubi mesec majnik. Stopili smo, če tudi v strahu zaradi nevarnosti, pa vendar z zaupanjem na pomoč

prebježene Device, naše velike pomočnice in tolažnice, katero homo ta mesec še bolj častili in na pomoč klicali, če ne povsodi v lepih svetiščih — kajti ta so nam tukaj okoli Ljubljane razderta. — pa saj zasebno, v domačih prostorih. Zares, zdaj še le znamo ceniti, kolike duhovne vrednosti nam je hiša Božja, zdaj ko so nam na pol poderta, ali zaklenjena svetišča. Zdaj se čujejo vzdih marsikaterga, če ne na jeziku, saj v sercu v besedah psalmopveca: „o quam dilecta tabernacula tua, — o kako ljuba so mi prebivališča Tvoja, o Gospod!“

Obhajamo toraj šmarnice letos vse bolj s spokornim duhom! Posebno mladina, o mladina! vari se razuzdanosti in samopašnosti, ktera si, sicer pogostokrat skrunila lepe šmarnice!

Od Gorenjske strani. 21. aprila († Mateju Močnik-u v spomin.) (Konec.) Od l. 1873.—1882. je bil Močnik vrednik „Uč. Tovariš-a“, in ker „zapisana čerka ostane“, lahko bere sedanji in prihodnji rod, kakšen duh in mišljenje je prevajal blagega pokojnika kot vrednika. Velika bolehnost prisilila ga je, l. 1882. stopiti v stalni pokoj. Pa to je bilo le po besedi, po-koja si pa v kljub vednega bolehanja ni dal in privoščil nikoli, in kakor so nepozabljivega knezoškofa Slomšek-a v Št. Andreju imenovali šaljivo „der all-gemeine Suplent“ (ker so preslavni pokojnik povsod radi pristopili tudi priprostim duhovnikom v pomoč), tako je tudi v Ljubljani ni bilo blagodejne naprave in obče-koristnega društva, da bi požertvovalni Matej ne bil deloval zraven. — Miloserčnost njegova do revežev ni poznala menda mejá. Menim, da je vse sproti razdal, kar mu je ostalo čez njegove skromne potrebščine. Ker n. pr. ubogim dijakom ni zamogel drugač pomagati, jih je pa podučeval (inštruiral) zastonj. Zveden je bil namreč v šolskih strokah tako, da smemo reči, da je obširna Slovenija imela in ima le malo tako učenih ljudskih učiteljev, kakor je bil on. — Poleg delovanja pri drugih društvih je bil pri vdovskem učit. društvu brezplačni tajnik in blagajnik, menda skoz ves čas njegovega obstanka. Ni pa skoraj vsako leto pri glavnem zborovanju poprejšnji predsednik mil. g. prošt dr. Ant. Jarc brez vzroka zaterjeval, da društvo podpira očitvidno Božji blagoslov; kajti v malo (dobrih 30) letih je pri pičlem zanimanju učiteljstva vendar narastlo društveno premoženje blizu na 50 tisoč goldinarjev poleg tega, da učiteljske vdove in sirote primerno podpira. Da bi pokojni Matej temu podjetju ne bil prosil Božjega blagoslova, si pri njegovi znani molitvenosti ne moremo misliti. (Ko je bil nekega leta še posebno bolehen, in se je smelo opravičeno misliti, da se nahaja gotovo v denarnih stiskah, predlagal je g. nadučitelj B—k pri glavnem zborovanju, naj se Mateju kot tajniku in blagajniku prizna mala podpora iz zaklada, kakor to v posebnih slučajih dovolijo tudi pravila. [O glavnem zborovanju prosijo navadno tudi potrebni člani kaj podpore.] A. — čudno! — Matej se je podpori terdno vpiral izgovarjaje se, da ni v posebnih silah, ter djal: „Le unim dajte, ki prosijo; so gotovo v večjih potrebah kot jaz.“ Zborujoči vendar niso hoteli odstopiti od svojega sklepa, ter mu je g. B. djal: „Pravila nam dovolijo, priznavati podpore, ti jo pa vzeti moraš!“ Denar je poslednjič Matej sprejel, ne hotel bi pa trikrat reči, da ni šel iz druge v tretjo roko, t. j. da ga je pokojnik obernil v druge dobre namene.)

Skončevaje svoje kratke verstice rečem: marljivost, neutruđenost, usmiljenost, jekleni značaj za vse dobro, skromnost, priprosta ponižnost, molitvenost in Bog vé, koliko še drugih lepih dušnih lastnosti je kinčalo pokojnega Mateja v toliki popolnosti, da se sme terditi: s pokojnikom se je vlegel v grob eden izmed prvih ljudskih učiteljev, kar jih je imel in jih bo še štel slovenski rod. Obljuba, da se bodo oni, ki druge v dobrem podučujejo, svetili kot zvezde na nebu, se brezdvomno nad blagim Matejem že spolnjuje, kar mu od serca želimo in se v njegovo priprošnjo pri Bogu priporočujemo! —k.

Dražgoše. Tudi v našem, dobro podstavljenem gorovju nas je do živega strašilo. Do dna duše nas je prerešetal. Precej prvi hip je vse le v molitvi iskalo si zavetja. Sicer vtis te ternjeve šibe ne bo tako hitro preminil. Parce nobis Domine!

V Štangi. 27. apr. 1895. Ljuba Danica! Ni še davno, kar sem ti pisal: „Bog nas tepe!“ Ali velika-nočno nedeljo nas je pa strašno vdaril s potresom. Pri nas je bil prvi sunek silen. Naredil je veliko škode, — posebno pri naši lepi cerkvi je vse skoraj poškodovano; le obok nad svetiščem je zdrav. Oltarji so tudi ohranjeni, le z velikega je križ odlomilo. Lani dodelani zvonik je pa tako počen, da se ne vé, če se bo dal še ohraniti itd. Bog pomagaj!

M. Sajc.

Dunaj. (Zemlja — solzna dolina.) Opazujmo človeško življenje in delovanje, potrudimo se, da spoznamo razmere posameznih oseb in celih družin, — in brez dvoma sprevidimo, da prave sreče, popolne, čiste zadovoljnosti na svetu ne najdemo nikdar. Revež, kateremu često skoro vsega manjka, zaviduje onega, ki bi mu lahko pomagal, pa ga ni volja. — ali one, ki stanujejo v krasnih palačah in gledajo prezirno in malomarno na ubožne, priproste reveže. Hrepeneče vzdihuje ne mara siromak, ki prebiva v tesni in temni bajtici in se bori od zore do mraka za vsakdanji kruh, češ: „da bi mogel vsaj jeden sam dan menjati z bogatinom!“

Toda, če pa razmere bližnjega, katerega odveč zavida, malo natančneje prevdari, kdo vé, bi li hotel še menjati z njim; jaz že ne verujem.

Prav mnogi izmed njih, ki živé v preobilem razkošju, ki pepelnico sredo meso in ribe skup jedó, ki veliki petek plešejo, živé na tuje stroške; ko pa pride čas, da dolgove poravnajo, ostanejo na cedilu — dolžni na vseh straneh. — Mnogi, ki se ponašajo z dragocenimi oblačili, so morda dolžni še v prodajalnici, ali pri krojaču; če jim pa ti za denar na perste stopajo, se na vse mogoče načine izgovarjajo, — naposled pa, če ni drugač, kar z nočjo vred izginejo.

Mnogi, katere vsled bogastva in velike oblasti zavidamo, so po krivični poti pridobili to, kar imajo. Nimamo li morda za to mnogih dokazov?

Marsikdo, katerega cenimo srečnega zaradi velikega bogastva, živí samo še od milosti upnikov; naj bi ti samo mignili, pa bi postal v hipu največji revež. Če pa tudi tega ni, so dostikrat osebne zadeve take, da se nikakor ne more reči, da imajo raj na zemlji.

Vzemimo si pa tu vzgled n. pr. majhno družinico, ki ima poleg lepe, velike hiše znatne gotove dogodke. Pomanjkanja ni terpela nikdar, poleg tega so jo vsi ljudje daleč na okrog spoštovali in ljubili.

Toda nekdo izmed družinice je bolehal že dalj časa za hudo in nevarno boleznijo. Žalost se je polagoma vselila v mirno hišo; smert ga je rešila mučnega terpljenja. Družina je postala torej nesrečna; le pri Bogu še najde tolažbo in pomoč; ne more drugzega, kakor nesrečo voljno prenašati in moliti, da bi poslal ljubi Bog boljše dneve.

Pojdimo dalje. Sedaj pridemo k družini, ki ima ravno tako dovolj posvetnega blaga in premoženja; oče ima častno in znamenito službo, mati pa nadzira skerbno domači red in gleda, da se blagoslov Božji ohrani in množi. Oni, ki bi ne poznal natančno vseh razmer, bi bil mislil, da biva tu največja sreča in blagostanje. Toda, jako bi se motil! Več otrok je brez vsake nadarjenosti, niso za nobeno rabo; verhu tega so razposajeni in hudobni, v največjo žalost in skerb starišem. O, kako često se kaj takega dogodi! Se li morejo — prašam — take družine resnično srečne zvati? Pač mislim, da ne. —

Tako sem n. pr. poznal prav pošteno in vzgledno družino, ki je bila tudi precej bogata; premoženje so namreč pridobili stariši z veliko pridnostjo in varčnostjo. Otroci so bili dobro in kerščansko vzgojeni in tudi precej izobraženi; rekli bi torej, da je družina srečna. Vendar ni bilo tako; globoka žalost je terla stariše in otroke, o veselju ni bilo ne duha in ne sluha. Starejši sin je v prodajalnici ukradel neko noč očetu več tisoč goldinarjev, — potem je pa izginil, in nikdo ni vedel, kje da je. Naposled še le, po več letih, so izvedeli, iz pisma, v katerem je prosil odpuščenja, da je daleč, daleč od domovine, in da služi nekje za revnega hlapca! —

Tudi je več družin, katere zavoljo prevelikega bogastva ne le spoštujejo, temveč jih zavidajo in se jih tudi bojé. Klanjajo se jim sicer v največji ponižnosti in vender se ne more reči, da so srečni. O, da bi vedeli, kako pusto in prazno je v njihovih sercih, kako nesrečni so, čeravno imajo neizmerno bogastvo.

Znana mi je bila družina, katero je bil Bog zlasti obdaril s posvetnim bogastvom; razun očeta in matere so bili še trije sinovi in dve pridni in poštene hčeri. Ko sem prišel nekoč k njim, se mi je že naproti videlo blagostanje, največja sreča in pravi božji mir. O presrečni! sem si mislil. Kamor sem pogledal, se je kazalo vsega v obilnosti; vsaka želja se jim je lahko spolnila; denarna skerb je bila najzadnja; poleg tega so bili še vsi zdravi, kot ribe v vodi. Za živo glavó — sem si mislil, — tu je vendar doma prava sreča! Leto pozneje pridem zopet v isto hišo. Kolika sprememba! V salonski obleki mi pride naproti služabnik in me molče pelje v salon. Ves potert pride že prileten gospod k meni, mi podá roko — in začne na glas ihteti. Nato pridejo trije sinovi ter me poprosijo, naj grem kot stari hišni prijatelj z njimi. Ko pridem z njimi v sobo, vidim dve hčeri z objokanimi očmi. Kje je vzrok ti veliki žalosti, ti spremembi? Med tem časom, kar nisem obiskal priljubljene družine, ste umerli dobra in skerbna mati in najstarejša, devetnajstletna hči. Od tega časa ni bilo v hiši več reda, niti več veselja in zadovoljnosti; blagostanje hišno je čisto prenehalo. S smertjo verle soproge, skerbne matere in vzgledne gospodinje je ugasnilo solnce vse sreče za vselej. —

Pogosto in rad sem zahajal v neko družino, kateri se imam za marsikaj zahvaliti. Bili so bodisi

zaradi povoljnega zdravstvenega stanja ali denarnih razmér vseskozi srečni. Precejšnje posestvo jim je tegnilo dovolj vsega, česar so potrebovali. Vse ogromno premoženje je podedoval jedini sin; oženil se je srečno, in tudi pridne in nadarjene otroke mu je podelil ljubi Bog. Ker smo si bili že v prejšnjih letih dobri prijatelji, smo ostali tudi pozneje, ko smo se razšli, — prav pogosto smo si dopisavali; o velikih počitnicah, ko sem bil tam blizu pri sorodnikih, sem prav pogosto zahajal k njim. — Kar dobim nekega dne povsem nepričakovano in skoro obupovalno pismo, v katerem mi oni prijatelj odkritoserčno razodene, da je sicer denarno stanje vgodno, da bi ne moglo biti bolje, — da pa terpi tolike dušne bolečine, da ne more počivati ne po dnevi ne po noči. Tožil je, da ga življenje prav nič več ne veseli. — Kaj sem hotel? Pisal sem mu zelo tolažilno pismo, da bi ga pomiril in mu svetoval naj se vdá v voljo Božjo, da naj se potolaži, ker vse se bode zopet k dobremu obrnilo. — Hvala Bogu! posrečilo se mi je.

Obernimo dosedanje premišljevanje na čas pričujoče dobe, na sedanje strašne potrese, ki nas strašijo že več dni in noči. Kako marsiktera premožna, z vsem obilno preskerbljena družina je šla velikonočno nedeljo brez vse skerbi z otroci vred v mehke posteljice k počitku, morebiti brez pokrižanja in molitve — in še sanjalo se ni nobenemu, da bodo morali v temni noči z vso naglico svoje lepo okinčane sobane popustiti in naglo, naglo bežati, ter pod milim nebom kje prenočiti, da bi si življenje ohranili! Koliko joka se je skozi teden storilo, koliko solz pretočilo! To pa tudi pri taci, ki imajo vsega dosti; kaj še le pri revežih! Ali ni tedaj zemlja res solzna dolina?

Prof. Janez Repič.

Iz jugoslavenske Bosne. (Premisljki o potresu. Pervo sv. Obhajilo.) Neizrečena tuga in žalno sočutje nas je napolnilo čitavše naznanila o silnih potresih, osobito v Ljubljani in v deželi Kranjski, kar je zadelo ljubi kerščansko-rimo-katoliški slovenski narod. Toda Gospod Bog, vsegamogočni stvarnik nebes in zemlje in vseh vidnih in nevidnih reči, posluži se te ali ono šibe, da kaznuje in tepe nas za greh, ali pa to dopusti. On udari, da popravi in ozdravi. On pa zló v dobro obrača. On more dati in uzeti, uzeti in zopet dati. On je večna ljubezen, modrost usmiljenje in pravičnost.

Gospod Bog je od vekomaj vse predvidel in je v naravne moči vložil blagodare, pa tudi zla kot šibe za grešno človeštvo, in teh naravnih moči se poslužuje o določenem in pravem času v opomin, strah, šibanje in kazen nepokornih otrok svojih; pa v poskušnjo, očiščenje in zasluženje za pokorne.

Nekoji pravijo: Kako je to, da se je z Ljubljano in s Kranjsko tako zgodilo? Tam ljudje še večino obilno hodijo v cerkev, radi Boga molijo, ss. Zakramente prejemajo... Oni, na koje se je poderl bil stolp Silunta pri Jeruzalemu in mnoge pokončal, niso bili pregrešnejši, kakor drugi v Jeruzalemu in okolici. In prebivalci Ljubljane in Kranjske niso grešnejši, kakor družih mest in dežel; toda ako so s silnimi potresi udarjeni, Gospod Bog neče jim tega v zlo in pogubo, nego v dobro in rešenje, hoče jih obvarovati družih še večjih in grozovitejih zla in nesreč. Ni pa samo to že pravo in zadostno kerščanstvo rimo-katoliško, ako se hodi v cerkve, v

procesije, ako opravljajo mnoge molitve, prejemajo sv. zakramente, obiskujejo božjepotna svetišča; to so prav dobri kerščanski pripomočki k pravemu kerščanstvu; pravo kerščanstvo pa je v pravi, živi veri, v spolnovanji vsih zapovedi, božjih in cerkvenih, po pravilih sv. Evangelija, kakr uči Kristusova apostolska rimo-katoliška Cerkev. Tako spolnovati voljo Božjo, to je pravo istinito kerščanstvo! In tega ravno že povsod zmanjkuje; opušča se, zanemarja, polovičari. O, koliko je pa misli, besedi in dejanja pravemu kerščanstvu nasprotnih in to celo pri onih, ki se štejejo še k dobrim kristijanom. Mislite si in gledite večino ljudstva velikanočne praznike. Mnoge zanima in veseli bolj v velike svetke boljše jelo in piflo; lepe, našopirjene in ohole obleke, svetno-mesene zabave, kakor pa one svete verske dogodbe in skrivnosti, ktere se svete dni in praznike obhajajo. Kako je pa velikanočni ponedeljek?...

Pravi Kristijani bi večje praznike morali bolj mirno, dostojno preživeti, več moliti, dotične svete dogodbe in skrivnosti premišljevat, ponižno, čedno se nositi in to v duhu, sercu in tudi po vnanje; pošteno in brezgrešno se poveseliti. Ali ravno največje praznike se stori največ greha, zgodi se mnogo paganskega razveseljevanja, največ ošabnosti, vsaktere nezmernosti in drugih pregréh. Pravi živoverni kristijani naj bi tudi v nočéh, osobito večjih praznikov, nekoliko več čuli, molitve in svete pobožnosti opravljali. Ali kako nasprotno se ravno take noči godi! —

Letos je pa silni potres ravno k polnoči, med obema velikima velikanočnima praznikoma, pretresel, vzbudil in ostrašil ljudstvo in mnogi so iskreno Boga molili in celo mnogi onih, ki neradi Boga molijo. To je bil véliki misijon! Najizverstnejši cerkveni govorniki in misijonarji ne bi toliko vzbudili, z Božjim strahom prešinili in preokrenili, kakor je storil Vsegamogočni po tem misijonu potresa zemeljskega. Bog bodi nam ubogim grešnikom milostljiv, Devica Marija, rožnovenska Kraljica in sv. Jožef nam pomagajta in prosita za nas, da bi ta misijon potresa bil v večo čast Božjo in v zveličanje umerlih duš, da bi dobri še boljši postali, grešniki se spreobrnili, da bi se pravo jedernato kerščansko-rimo-katoliško življenje zopet začelo in nadaljevalo; potem bo tudi časna škoda potresa se poravnala in blagodarnost Božja in ljubezen bližnjega bode vse nadomestila. In za vse to bomo tudi mi z vernim ljudstvom v cerkvi iskreno molili in prosili sv. Jožefa in s sirotnimi dečki v kapeli rožnovenske Kraljice in to iz ljubezni do vas dragi nam bratje Slovenci. Ker ste vi s šibo potresa prizadeti, to tudi nas boli in žalosti, tudi mi smo prizadeti in bomo jako čutili pri doveršivni zidavi in napravi nove cerkve svetega Jožefa, ker nam je za to stavbo Božjo mnogo pomoči od vas dohajalo.

Terdno pa upamo, da bode previdnost Božja po priprošnjah Device Marije in sv. Jožefa pomagala in škodo nadomestila.

V Marija-Zvezdi bilo je belo nedeljo slovesno prvo sv. obhajilo za mnoge sirotne dečke tamošnjega zavoda. Verno ganljivo bilo je gledati, ko so dečki v belkasti obleki šli po hodnikih iz zavoda v cerkev s svečami v rokah. V cerkvi so lepo razredno v treh verstah poklekili in se verno-pobožno pripravljali za najvzvišenejši trenutek v človeškem zemeljskem

življenju; na trenutek, v kojem bodo prejeli Njega, koji je od veka do veka, ki se je v času učlovečil, večno Ljubezen, Najsvetejšega. Boga-človeka, Kralja večne slave pod podobo belega kruha in to. prvi-krat, prvo sv. Obhajilo! Vsim dečkom se je na licu in obnašanju poznalo, da so dobro in temeljito podučeni in skerbno pripravljeni na ta imenitni, vele-pomenljivi in presveti čin, da znajo in poznajo, koga bodo prvi-krat prejeli. Nebeško milo bilo je gledati te dolge verste čistih dečkov, klečočih v hiši Božji z gorečimi svečami v rokah. Na oltarju presv. Družine opravljali so njihov duhovni vodja in katehet, č. vr. oče Kazimir, najsv. daritev nove zaveze in po mašnikovem sv. obhajilu so podelili dečkom prvi-krat sv. Obhajilo. Tu bi se dalo gledati in naučiti, kako se dostojne sprejema najsv. Zakrament oltarja. Po sv. maši so jim mašnik njihov duhovni vodja predčitali zahvalo, molitve in sveto-prešinljive premisljike in zdihljeje, tako, da so celo vprični odrasčeni verni možje se sv. ginljivosti solzili. Ta velevažni dan bili so dečki tudi bolje pogostovani. O srečna Marija-Zvezda, ki uboge dečke, ljubljence Jezusove, tako kerščansko vzgojuješ! Hvala Bogu! Češčena Marija!

Spomenuti č. vr. oče Kazimir so tudi pridobili, podučili in v jedino pravo rimo-katoliško Cerkev sprejeli jednega moža iztočne kerščanske razkolne Cerkve Sv. brata Ciril in Metod sprosita še več poedinjencev!

Novi Sad (Neustift) pri Brixen-u (Tirole)
24. apr. 1895. Prečast. gosp. dr. Jan. Krizost. Mitterrutzner piše naslednje verstice o Mortaru in o zadevi afrikanskega misijona. Serčna hvala za dobrotno poslano številko „Zgod. Danice,“ ki tiče mojega ljubljeneega duhovnega sinčka, kakor tudi za tako prijazno pisanje. Priloženo pismo do don Pija Mortara sem precej poslal za njim v Inomost. Pri nas v Neustiftu se je mudil 6 dni (veliki teden pri duhovnih vajah), v Brixnu 3 dni pri prevzviš. škofu Simonu, ki so mu privolili in tota Dioecesi brixienzi celebrandi, concionandi, confessiones excipiendi et eleemosynas colligendi. To dobo je v Inomostu Velikonočno nedeljo je v naši avguštinski cerkvi imel prelep govor. Dominus conservet eum!...

Novi apostoljski vikarij za afrikanski misijon, Mons. Antonio Mar. Roveggio je bil belo nedeljo, 21. aprila, v Veroni za škofa posvečen (Naslov Amastris). V 8 dnéh pride v Brixen in v Neustift. Slednjič piše, da bi bil postal škof tudi pri nas znani g. Geyer; zadržek pa je bil ta, kajti bival je vedno pri škofu Sorgaru in ni dobil časa, da bi bil opravil novicijat dveh lét pri novi družbi v Veroni, ki jo je škof Sorgara vstanovil v prid srednje-afrikanskega misijona.

Ob enem piše tudi misijonar Mortara sam iz Matrei-a pri Inomostu 26. apr. in zaterjuje, kako neprenehljiva žalost ga tare, odkar po časnikih prebira, kako strašen potres je razdeval Ljubljano in bridkost kako se godi prevzvišenemu škofu itd. ? Hotel je več pisati, pa kaj hoče v tako silnem pretresenji serca, ter v Sercu Jezusovem vse pozdravlja.

Iz Bolonje. (Salezijanski shod.) Mednarodni shod salezijancev v Bologni pričuje pač lepo, kako je duhu sedanjega časa primeren. Sv. Oče Leon XIII pripisujejo temu shodu posebno važnost, zato so danes zopet berzobjavnim potom blagoslovili in po-

hvalili mednarodni shod salezijancev v Bolonji ter izrazili svoje očetovsko veselje, da je tako obilno obiskan.

In res je shod nekaj posebno spodbudnega. Vidiš, kako so še moške iz naj imenitnejših stanov in raznih dežel, ki so za katoliško stvar tako vneti ter za katoliško stvar tako goreče in neprestrašeno očitno v velikem zboru govore, da si mora človek le želeti, da bi pač v naši domači slovenski deželi, domovini, bilo mnogo tako vnetih in neprestrašenih katolikov. In prav družba salezijancev je očitno od Boga poklicana, da budi tudi med neduhovni verskega duha in vnema versko zadevo. Niso namreč prazne besede, katere je spregovoril v današnjem govoru salezijanski duhoven naštevaje samo nekatere imenitne ude salezijanskih sodelavcev in najimenitnejših plemenitih grofovskih in knežjih, da, celo mnogo iz kraljevih rodov, ter je djal: Salezijanski sodelavci bodo svet premagali. Ako se toraj tudi na Kranjskem širi salezijansko delo ter pristopajo udje salezijanskim sodelavcem, ni to zanje samo duhovni dobiček, ampak jim je tudi častno, biti ud te družbe, ki ima iz raznih delov sveta najslavnejše ude sodelavce iz vseh stanov, družbe, katero sveti Oče s posebno ljubeznijo objemajo in priporočajo.

A shod salezijanski v Bolonji zdi se mi sijajen katoliški shod zgornje Laške, saj kardinalje, škofje s tako vnemo govore in obsojajo anarhizem, nihi lizem, brezverstvo ter skrivne družbe, ki so v raznih podobah in z raznimi imeni razširjene po vsih deželah evropskih ter celega sveta, in ki se zaganjajo zlasti v laško deželo, ki je bila od nekdaj sedež ter luč prave vere, zato prave véde, prave umetnije in pravega kerščanskega življenja. A zaupajo pa škofje, da bode močna vojska zoper sovražnika teme ravno družba salezijancev ter salezijanskih sodelavcev. Zato vsi tako z veseljem pozdravljajo mednarodni shod salezijancev v Bolonji in hvalijo namero, ondi ustanoviti napravo za družbo salezijancev. Ni čuda, da škofje in drugi neduhovni govorniki tako preslavljajo družbo salezijancev, ter njih delovanje na nekak poseben način prešinja vse sloje človeške družbe. Odlikuje se po svojih sijajnih uspehih pri vzgoji in reševanju mladine, po svojem delovanju za mladenčce, za delavce in delavske pomočnike; odlikuje se družba po svojem delovanju v šoli in po raznih daljših misijonih naj različnejših narodnostij. Ker ima toraj shod v Bolonji tako plemeniti namen oživljati in vterjevati verskega duha pri vsih narodih in braniti resnice sv. vere povsod; zato z veseljem pozdravljamo tudi mi Slovenci shod salezijanskih sodelavcev v Bolonji.

J. Smrekar.

Marijina pesem.

(Prosto poslov.)

Sprejmi, rajsko o Cvetica,
Pesem, Mati in Devica,
Zvestega otroka dar;
Saj za Bogom ti edina
Moja sladka si milina,
Tvoj prelép je serca žar.

Trikrat ura mi blagréna,
Ko sem prvič, prečeščena
Mati moja, klical te.

Kaj sercé češ več želeti,
Ko v češčenju vse goreti
Zemlje in nebes Gospé.

Da bi duše ne pogubil,
Tebe bodem verno ljubil
Prav iz čistega serca;
Naj objame tvoja roka.
Mati vsmiljena, otroka:
Rešen bom skerbi, solzá.

Eno je, kar milo prosim,
Eno, kar na sercu nosim,
O velike sreče vir!
Več kot svitli zlati troni,
Svetne nade, milijoni,
Mi je, Mati, tvoj ozir!

Oj, ozri s prestola slave
K meni sinu se v nižave,
Sladka Mati milosti!
O Gospa, glej, v varstvo rešno
Tvoje zročam dušo grešno
Tu in tamkaj v večnosti. —

Radoslav.

Razgled po svetu.

Kakšno usmiljenje do ubogih imajo socijalni demokrati? V Trieru izhajajoči „Paulinus Blatt“ pripoveduje naslednje: Občinski zastop v mestu Saint-Denisu na Francoskem je socijalno-demokratišk. (To je, tistega škvarta človekoljubov, ki pravijo, da naj se premoženje posestnikom pograbi in razdeli. Kaj bi pa takim mercinarjem pomagalo, ako bi se med-nje ugrabljeno delilo, je pokazal gerdín, ki je baje dobljeno miloščino vso zapil, potem pa zakričal: „Zdaj pa naj se le spet trese!“) Ta francoski socijalistiški občinski zastop znižal je podporo onega mesta, ki se je dajala siromakom, od 20.000 frankov na 5000 frankov, in zakaj to? Zato, da more povišati plačo svojemu socijalistiškemu načelniku in socijalističkim vradnikom svojim. Nedavno zbralo se je 6–700 ljudi pred občinsko hišo, da si izprosijo podpore. Občinsko zastopništvo, katero je poprej brisalo dohodke tudi redarstvu, moralo se je dati braniti po istem redarstvu, ter ubožne ljudi razpoditi. Neka vdova, ki je iskala podpore za ubogo sirotko, nji izročeno, hotela je na vsaki način priti k načelniku; telesni stražnik načelnikov pa jo je vergel ven na prosto in tako gerdo zdelal, da so jo morali odnesti v bolnišnico. Kjerkoli se ti fini socijalistiški národni osrečitelji čutijo na terdem, tam oni počenjajo s siromaki in z delavci gerje, kot bi bilo mogoče najbolj zamerzni meščanski upravi.

„Katol. List“ v Zagrebu, ki je to poročal, pristavlja svoje prepričanje, da bi podobno delali tudi „hrvatski“ socijalni demokrati, ako bi se jim oponeslo priti do oblasti, to kažejo že sedaj v malem, ker opominjajo svoje „tovarše“, da naj le samo pri svojih socijalistiških pajdaših kupujejo in naročujejo, kar bodo potrebovali in da naj ne hodijo v nobeno gostilno, kavarno, brivnico itd., v kateri ni njihovega glasla „Sloboda“. In tako delajo ljudje, kateri — češ da — hočejo, da naj bi vsi ljudje enako dobro živeli? —

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki traven (maj) 1895.

a) Glavni namen:

Pobožnost k Materi Božji in Materi ljudi.

(Spis od sv. Očeta Leona XIII samega odločen in blagoslovljen.)

Ave Maria, češčena Marija! kliče zvon vsak dan trikrat po mestu in po deželi. O res, bodi češčena, Marija! usta in serce naj Te hvalijo in časté dan na dan brez prenehanja: in kjer koli bo znano Zveličarjevo ime, naj se oznanuje tudi Tvoja slava, blažena Devica in Mati našega Gospoda! Zares, imenujejo Te po Tvojih besedah blaženo vsi narodi. Pa tudi Ti ne opusti, prositi za nas uboge Evine otroke, da tukaj živimo kot Tvoji zvesti otroci in da nas v naši smertni uri popelješ v večno veselje: „Sveta Marija, Mati Božja, prosi za nas uboge grešnike, zdaj in ob naši smertni uri. Amen.“

To si, dragi bralec, gotovo že tisočkrat molil. Prav tako! sv. Cerkev to želi: po njeni vredbi mora te klic zvona vedno na to opominjati; in če še katoliško misliš in čutiš, bodeš ta klic razumel, se ozerl k nebeški Materi ter Ji poslal svoj serčni pozdrav.

Marija ima pravico do tega, da se Nje spominjaš ter Jo z zvestovdanim detinskim srcem častiš, pravico, katero Ji je podelil Bog sam. Ko so namreč prvi stariši po svojem grehu sramoteni stali pred Božjim obličjem ter skušali pripisovati vso krivdo kači, jo je Bog preklel ter ji napovedal, da ji ne bo prepustil v plen človeškega rodu: „Sovraštvo bom napravil med teboj in neko ženo, med tvojim semenom in njenim semenom; glavo ti bo sterla in z zvijačo zalezovala boš njeno peto.“ Ta žena ni druga ko Marija: Ona dala bo kači smertni udarec, seveda ne iz lastne moči, temveč v svojem sinu in po njem, Jezusu Kristusu, edinorojenem Božjem Sinu. Učenjaki spominjajo na to, da imenuje Gospod Bog na prvem mestu Njo — Marijo, — in ne Zveličarja, da nam s tem pokaže, kako velik delež da ima Ona pri odrešenju: Ona naj pride pred Zveličarjem, kakor jutranja zarija pred solncem. Tako stoji nam pred očmi kot voditeljica, in da Jo bolje spoznavamo, oznanuje Jo, Bog v stari zavezi po prerokovanjih in predpodobah vsake verste ter Ji v visoki pesmi daje peti najlepše slavospeve. In ko se je slednjič približala dopolnitev časov, bila je rojena kot milostno darilo Božje in kot sad molitve svojih pobožnih starišev. Bolj in bolj je rasla najčistejša in brezmadežna Devica. Častitljiv nebeški vojvoda bil je izbran, da Ji prinese pozdrav iz

Božjih ust in veselo naznanilo izvolitve za Odrešenikovo mater. Gospod Bog pa je čakal Njeno privolitev in tako bilo je odloženo, kakor pravi Bossuet, delo včlovečenja, katero sta težko pričakovala skozi stoletja nebo in zemlja, da je devica privolila. Čudapoln dogodek! Tako časti Vsegamogočni blaženo Devico Marijo! Le častimo Jo, kolikor koli hočemo — o častenju po božje tu ni govora — nikoli Ji ne bomo mogli skazati take časti, kakoršno Ji je skazal in Ji še skazuje Bog sam. Ko je nato izgovorila Marija ponižno besedo „fiat“ (t. j. naj se zgodi), postala je Mati Božja, ob enem pa tudi naša Mati, Mati vseh ljudij: kajti Odrešenik prišel je na zemljo kot naš brat, da nas, zgubljene otroke, poišče ter k Očetu nazaj pripelje. Misli na to, ti revni pa vendar v nebesih tako visoko čislani človeški otrok! Pomisli, kakšnega brata in kakšno mater ti je Gospod Bog dal! In da tega gotovo ne pozabiš, kliče ti ta tvoj brat še s križa: „Glej, tvoja mati!“ Nji pa te je že prej ravno s takimi besedami priporočil ter s tem ob enem povečal materino ljubezen, kakor tudi moč, vselej pomagati, tako da je Ona nam v vsakem oziru popolnoma mati v pravem pomenu besede.

Misijonska sestra iz južne Afrike pripoveduje nam o svoji majhni, črni Sari, da je prišla nekega dne njena protestanška mati ter jo hotela seboj vzeti. Deklica bi bila rada ostala pri misijonskih sestrah, čeravno je tudi svojo mater zelo ljubila. Da bi hčerko z nežnim in mehkim srcem prav gotovo seboj spravila, dejala je protestantinja: Otrok, ako nočes z menoj iti, potem tudi vedi, da nimaš nobene matere več.“ Sara je dolgo molčala: imela je hud boj v svojem sercu. Nato pogledala je svojo mater s solznimi očmi ter tiho, pa neprestrašeno dejala: „Če me hočeš zapustiti, imam vendar še dobro mater: moja mati je Marija.“ Slišati te besede odšla je jezo protestanška mati: Sara podala se je pa v kapelo, zjokala se pred Marijinim kipom ter kmalu nato popolnoma vesela prišla v šolo — saj je imela ljubo mater, Marijo. Srečen otrok, kteremu podelil je Gospod pravo spoznanje svojih besedij!

Prav mnogokrat vidimo pri malih — resnično v svoje ne majhno osramotenje — da s svojim otroškim srcem tako lahko in gotovo najdejo pot k maternemu Marijinemu sercu. Omenimo naj le še, kar pripoveduje sv. Terezija: „Ko je moja mati umerla, imela sem kakih 12 lét ali manj. Spominjam se, da sem prevdarjaje to, kar sem z njo zgubila, popolnoma preplašena padla pred podobo naše lj. Gospe ter Jo jokaje prosila, naj vendar bo moja mati in oskerbnica.

To storila sem z detinskim zaupanjem, in po mojem mnenju mi je pomagalo: kajti pomoč te preblazene Device zadobila sem v vseh zadevah, v katerih sem se ji priporočila. Slednjič me je tudi po mojih zmotah k Sebi pripeljala.“ Tako piše sv. Terezija s hvaležnim srcem. Enak duh hvaležnosti navdaja katol. Cerkev. Noben kaj ni tako majhen, kjer Marije ne bi častili: povsod ima svoje oltarje, spomenike in praznike. Povsod pridobila si je ta nebeška Mati serca svojih otrok, ki z neomejenim zaupanjem k Nji kličejo: „Spomni se, o kraljica Marija, da še ni bilo slišati . . .“

Saj se bodo tudi naša serca v ljubezni do Marije vnemala, posebno sedaj v ljubem majniku? Gotovo, božje Jezusovo Serce tako hoče; nimamo namreč zastoj od Njega opomina:

„Glej, tvoja mati!“

b) Posebni nameni:

6. **Sv. Janez Ev. pred lat. vrati.** Razširjanje Serca Jezusovega pobožnosti. »Duhovni in obhajanci.« Železniški vradniki.

7. **Sv. Stanislav, škof in muč.** Poljska. Cerkev Jezusovega Serca v Rumuniji. Združenje ločenih družin.

8. **Prikazen Mihaela nadangelja.** Zabranitev satansko hudobnih naklepov. Vzgojevalne in učilne naprave. Vzgojitev dobrih pridigarjev.

9. **Sv. Gregorij Nazijanski škof.** Katol. preiskovanje sv. pisma. Dobro duhovno vodstvo za velike samostanske občine. Zelo žalostne družbinske razmere.

10. **Sv. Antonin škof.** Od prostožidarjev prerita Italija. Spovedniki in dušni voditelji.

11. **Sv. Frančišek Hieronimski.** Katol. misijoni. Zidanje hiše za eksercicije. Dve zelo važni poklicni zadevi. (Dalje nast.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov, Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Zgubljena deklina v molitev prav živo priporočena. Naši ljubi Gospé presv. Serca Jezusov., sv. Jan. evang., sv. Jožefa in njeni patroni za spreobrnjenje — Neka gospodinja priporoča v molitev razuzdanega posla za spreobrnjenje.

Zahvala

Človek v svoji slabosti ne more verjeti, koliko dušnih in telesnih dobrot prejemamo od dobrotljivega Boga na priprošnje svetnikov, dokler se sam ne prepriča. Tudi jaz se moram z veseljem na tem mestu zahvaliti sv. Ant. Pad. dobroto, prepričana, da le na njegovo priprošnje je moj brat dobil dobro službo, katero ima v kratkem nastopiti. In to sem obljubila očitno naznani. če bodem uslišana. — Prosite in prejeli bode. M. K.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Skušnje za samostojne župniške službe delali so te dni naslednji čč. gg.: Ignacij Fertin, upravitelj v Weissenfelsu. Jož. Seigerschmid, upravitelj na Zaplani. Ivan Nemanjič, upravitelj na Verhu pri sv. treh Kraljih. Ivan Bartelme, upravitelj v Spodnjem Logu. Martin Poljak, upravitelj v Ajdovici. Konrad Texter, kurat na Colu. Anton Jemec, ekspozit v Suhorji. Ignacij Zupanec, kapelan v Predoslih. Matija Novak, kapelan v Semiču.

Romarjem v Loreto naznanja dotični odbor, da za silno število božjepotnikov, ki so se oglasili, se ni moglo zadostno število dostojnih ladij dobiti in da je torej romanje preloženo na 28. maja popoldne ob dveh.

Ljubljana. Tužnim srcem javljamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, da je Bogu Vsegamogočnemu dopadlo, našo sestro, oziroma teto Uršulo Jerič po kratki in mučni bolezni, staro 53 let, prevideno s ss. zakramenti za umirajoče 28. t. m. k Sebi poklicati. Sprevod bil je v torek, 30. aprila ob 1/2 6 popoldne na pokopališče k sv. Krištofu. Blago ranjko priporočamo vsem znancem in prijatem v molitev in blag spomin.

V Ljubljani, 29. aprila 1895.

Žalujoča rodbina Jeričevih.

Slovenec moli rožni venec.

Noč je mirna, tiha;	Sveta . . . Mati . . . prosi!
Vsa narava	Sem od kože
Sladko spava,	Prošnje vroče
Listje lahno diha. —	Angelj kvišku nosi.
Potok v ravni vije.	Moli kdo? Slovenec
Čuj glasove	Devo sveto
Na bregove,	Hvali vneto,
Ki jih vetrec brije:	Moli: rožni venec.

Zmagoslav.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo. Č. g. župnik Jan. Tavčar 5 gld. — Čast. g. duh. pastir J. Dernovšek 2 gld. — Dober prijatelj 1 gld. — Gspdc. Iv. Zakotnik 10 kron. — Č. g. župnik Fr. Eržen 1 gld. 50 kr. — Jemčeva gospa »za varhe sv. Antona« 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. g. župnik Jan. Tavčar 10 gld. — Čast. g. J. Golob, župnik v Podbrezjah, 13 gld. 46 kr. — Č. g. kapl. Avg. Šinkovec iz Stare Loke 5 gld. — Žabnica 1 gld. —

Za nunsko (uršul.) cerkev: Č. g. župnik Jan. Tavčar 30 gld.

Za sedanje bratovščino: Č. g. kapl. Fr. Verhovšek 5 gld. — Več neimenovanih 100 gld.

Za gospé Uršulinke v Ljubljani, s potresom silno poskodbane: Pošta Terst 1. 10 gld.; II. drugi dobrotniki 10 gld., skup 20 gld.

Za pogorelce v Toplicah: Č. g. duh. past. J. Dernovšek 2 gld. — Iz Dražgoš 3 gld.

Za Marijanišče: Z Dražgoš, rekoč: »Pridite na pomoč razrukanemu Marijanišču«, 2 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: »Zarad uslišanje neke prošnje v zahvalo 5 gld.« — Gspdc. Ivanka Zakotnik 10 kron.

Za bratovščino Naše ljube Gospe: Po č. g. Avg. Šinkovcu 1 gld. (za sv. mašo).